

A Fővárosi Ítéltábla a Kiss és Lányi Ügyvédi Iroda (jogi képviselő címe) által képviselt **felperes neve (felperes címe)** felperesnek,
a Dr. Molnár Ügyvédi Iroda (jogi képviselő címe) által képviselt **alperes neve** (alperes címe) alperes ellen, szerződés érvénytelensége iránt indított perében,
a Fővárosi Törvényszék 2014. október 2. napján kelt, 19.G.41.722/2012/57. számú ítélete ellen, a felperes fellebbezése folytán - a 2015. január 14. napján megtartott nyilvános tárgyaláson - meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy tizenöt nap alatt fizessen meg az alperesnek 100.000 (Egyszázezer) forint másodfokú perköltséget, az államnak pedig - külön felhívásra - 1.248.700 (Egymillió-kettőszáznegyvennyolcezer-hétszáz) forint fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság 57. sorszámú ítéletével a keresetet elutasította; kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 550.860 forint perköltséget, továbbá az államnak - külön felhívásra - 520.500 forint eljárási illetéket.

Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása szerint a felperes mint könyvkiadó megbízásából az alperesi nyomda a felperes által kiadni szándékozott könyvek kinyomtatását végezte, amellyel összefüggésben 2009. március 20. és 2010. február 20. között esedékes „számlatartozásokból” (helyesen: a megjelölt időpontban esedékes számlákban közölt vállalkozói díjkövetelésből) eredően a felperesnek összesen 8.674.684 forint kiegyenlített „számlatartozása” keletkezett. A felperes a tartozását megfizetni nem tudta, ezért felajánlotta a **P Kft.** részére kizárólagos forgalmazásba adott könyvek átadását tartozása fejében. A felek 2010. november 4. napján megállapodást kötöttek, amelynek értelmében a felperes a **P Kft.**-nél lévő, értékesítési bizományba adott, 2010. szeptember 30-i állapot szerint tulajdonát képező könyveket átadta az alperes részére a 8.674.684 forint tőke

összegű tartozása kiegyenlítése fejében. Az átadott könyvek bruttó fogyasztói ára 49.079.620 forint volt, amelyből a felperes és a **P Kft.** között létrejött bizományosi szerződés alapján, a könyvek teljes áron történő értékesítése esetén 22.085.829 forint illette meg a felperest.

Az adásvétel tárgyát képező 15.378 darab könyv a **P Kft.** birtokában volt, így a könyvek átadás-átvétele csupán nyilvántartásilag történt meg, az alperes az átvett könyveket a **P Kft.**-nél hagyta bizományosi értékesítésre. A bizományos kezdetben, zömében egész áron értékesítette a könyveket, néha akcióval, majd arra tekintettel, hogy egy írónt leszámítva a fogyás nem volt értékelhető, s 10-15 év alatt sem futottak volna ki ezek a könyvek, és az alperesnek mint nyomdának saját megnövekedett vesztesége fedezésére készpénzre volt szüksége, az alperes felajánlotta a teljes könyvkészletet a **P Kft.**-nek. Az alperes és a **P Kft.** között a megmaradt könyvkészletre 2.500.000 forint vételár meghatározása mellett adásvételi szerződés jött létre 2012. június 29-én; így az alperesnek a felperes részéről kamattal megnövelt tartozásából fennálló 9.832.240 forintból 8.984.094 forint megtérült.

A felperes 2012. február 11. napjával mint kezdő időponttal felszámolás alá került. A felszámoló 2012. május 2. napján, a „**NR**” hitelezői igénybejelentéséből szerzett tudomást a felperes és az alperes között 2010. november 4. napján létrejött szerződésről.

Az elsőfokú bíróság összegezte a felperes pontosított keresetét, amelyben azt kérte a bíróságtól, hogy a Csődtörvény 40. § (1) bekezdés b) pontja, és (1a) bekezdése alapján állapítsa meg, hogy a felperes és az alperes között 2010. november 4. napján létrejött megállapodás érvénytelen a szolgáltatás-ellenszolgáltatás feltűnő értékaránytalansága miatt, és kérte, hogy a bíróság „az érvénytelenségből fakadó elszámolás folytán helyébe lépő érték”, azaz 15.608.670 forint és járulékai megfizetésére kötelezze az alperest.

A felperes előadta, hogy a felszámolási eljárás során, 2012. május 2. napján a **NR Kft.** hitelezői igénybejelentéséből szerzett tudomást a felperes és az alperes között 2010. november 4. napján létrejött tartozásrendező szerződésről, amelynek értelmében a felperes elismerte az alperes felé fennálló, összesen 8.674.684 forint tartozását, és annak kiegyenlítése érdekében tulajdonába adta a **P Kft.**-nél lévő értékesítési bizományba adott, tulajdonát képező 15.378 darab könyvből álló teljes könyvkészletet, amelynek bruttó fogyasztói ára 49.079.620 forint volt. A kereskedelmi árrés figyelembevételével a könyvállomány forgalmi értéke 23.371.248 forint volt, amely a 8.674.684 forint vételárnak több mint a kétszerese, ezért a szolgáltatás és ellenszolgáltatás feltűnő aránytalansága fennáll.

A felperes utalt arra, hogy a feltűnő értékaránytalanság megállapításához a szolgáltatás és az ellenszolgáltatás értékén túl a szerződéskötés körülményeit is szükséges vizsgálni. A szerződést a felszámolás kezdő időpontját megelőző 3 évben kötötték, amikor a felperes felhalmozott tartozásaira tekintettel, fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének már felismerhetőnek kellett lennie a felelős vezető tisztségviselő számára.

Kitért arra, hogy a PK 267. számú állásfoglalás alapján a feltűnő aránytalanságnak a szerződés megkötésének időpontjában kell fennállnia, mivel a szerződő felek rögzítették a szerződésben a szolgáltatás és ellenszolgáltatás értékét, ezt

kétségtelenül meg lehet állapítani. Hivatkozott arra is, hogy irreleváns a per eldöntése szempontjából, hogy az alperes miért dömping áron vásárolta meg a felperestől a teljes könyvkészletet, megghiúsítva a többi hitelező igényének kielégíthetőségét. Vitatta azt az alperesi álláspontot, hogy az adásvétel tárgyát képező kifejezetten történelmi, elsősorban a II. világháborúval kapcsolatos könyvek a könyvpiacon ne lennének teljes áron eladhatók. Úgy vélte, ezt bizonyítják a fogyási jelentések. Álláspontja szerint az alperestől elvárható lett volna, hogy a könyveket teljes áron értékesítse, mivel a per tárgyát képező könyvek hosszú ideig piacon tartott, úgynevezett „backlistás” könyvek, amelyek bár alacsonyabb számban fogynak, de fogyásuk egyenletes. Álláspontja szerint az alperestől elvárható magatartás az lett volna, ha a felperes a társaságnak visszaadta volna a könyveket, és más hitelezőkkel együtt várt volna a termékek értékesítéséből befolyó összegből követelése megtérülésére, vagy a könyvek további bizományba helyezése mellett több év alatt magasabb árat realizálhatott volna.

A felperes a perben keletkezett szakértő véleményének megállapításait nem fogadta el. Vitatta, hogy az alperessel kötött szerződést megelőzően az általa kiadott könyvek másodlagos piacon akcióban 100-200 forintos áron kerültek értékesítésre.

Az elsőfokú bíróság összefoglalta az alperes ellenkérelmét, amely a kereset elutasítására irányult. Az alperes előadta: a megállapodás megkötésének időpontjában az átadott könyvek valós piacon elérhető forgalmi értékénél magasabb árat fizetett, mivel a könyvek ekkor már eladhatatlanok voltak mind az elsődleges, mind a másodlagos piacon, így csak a harmadlagos piacon 50-200 forintos egységár között lehetett a könyveket vásárokon értékesíteni. Kiemelte: az alperes nyomda, könyvkereskedéssel, terjesztéssel nem foglalkozik; a 2011. évi 34,5 milliós veszteségére tekintettel súlyos anyagi helyzetbe került, s ezért is szükség volt a könyvek értékesítésére, amelynek megtörténtét követően is az alperest ért teljes veszteség mintegy 1,5 millió forintra tehető. Hivatkozott arra is, hogy az adásvétel megkötésének időpontjában az alperesnek nem volt tudomása a felperes nehézségeiről, 2010-ben pedig a felperesi cég rentábilis volt.

Az alperes a szakértői véleményt elfogadta, hangsúlyozva, hogy a szakértő több évtizedes gyakorlata, a statisztikai adatok, közvetlen kiadói tapasztalata és általános piaci ismerete alapján meg tudta határozni, hogy az egyes kiadványok koruk szerint hogyan veszítik el az értéküket. Utalt arra, hogy **M. D.** tanúvallomása alapján is megállapítható, hogy a könyvek alacsony fogyása miatt a **P Kft.** sem tartotta a könyveket könyvesboltban, csak akciók idejére lehetett a könyvesboltokban ezeket a könyveket kapni, egyébként azok csak internetes úton vásárolhatók meg. A fogyásjelentések alátámasztják, hogy a könyvek értékesítése nagyon lassú, az alperes is nehéz anyagi körülmények között gazdálkodik, ezért nem várhatott tovább követelése érvényesítése.

Az elsőfokú bíróság a keresetet alaptalannak találta.

A csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló, 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 40. § (1) bekezdés b) pontja alapján a tudomásszerzéstől számított 90 napon, de legfeljebb a felszámolást elrendelő végzés közzétételének időpontjától számított 1 éves, jogvesztő határidőn belül a hitelező vagy az adós nevében a felszámoló a

bíróság előtt keresettel megtámadhatja az adósnak a felszámolási eljárás lefolytatására irányuló kérelem bíróságra történő beérkezése napját megelőző két éven belül és azt követően megkötött szerződését vagy más jognyilatkozatát, ha annak tárgya az adós vagyonából történő ingyenes elidegenítés, illetve a vagyont terhelő ingyenes kötelezettségvállalás, vagy a harmadik személy javára feltűnően aránytalan értékkelkülönbözettel megkötött visszterhes jogügylet. A Csődtörvény 40. § (1) bekezdés b) pontja alapján a harmadik személy javára feltűnően aránytalan értékkelkülönbözettel megkötött visszterhes jogügylet támadható meg, ezért a feltűnő értékaránytalanság megítélése körében a régi Ptk. 201. § (2) bekezdése, valamint jogkövetkezményként a Ptk. 237. §-ban meghatározott jogkövetkezmények az irányadók.

Kitért rá, hogy a Ptk. 201. §-ához kapcsolódó PK 267. számú állásfoglalás I. pontja értelmében a szerződésnek a szolgáltatás és ellenszolgáltatás feltűnően nagy értékkelkülönbségére alapított megtámadása esetében annak megállapításához, hogy az értékkelkülönbség feltűnően nagy-e, a bíróságnak vizsgálnia kell a szerződéskötés körülményeit, a szerződés egész tartalmát, a forgalmi (érték) viszonyokat, az ügylet jellegéből fakadó sajátosságokat, a szolgáltatás és ellenszolgáltatás meghatározásának a módját. Mindebből következik, hogy a Cstv. 40. § (1) bekezdés b) pontjának utolsó fordulata alapján érvényesített megtámadás akkor eredményes, ha a szolgáltatás és ellenszolgáltatás értékbeli eltérése eléri vagy meghaladja a feltűnő értékaránytalanság megállapításához szükséges mértéket. A vételár nagysága nagymértékben függ a kereslet és kínálat alakulásától, a felek egymáshoz való helyzetétől, ebből kifolyólag az árak eltérésétől, azonban a bírói gyakorlat 40-50%-os értékkelkülönbséget minden esetben feltűnően nagynak tekint.

A feltűnő aránytalanság megállapításánál az ügyletkötés időpontjában fennálló értékmegfelelőséget kell vizsgálni. Azt, hogy egy 15 ezer könyvből álló könyvcsomag egyben való értékesítésekor a könyvcsomag vételára feltűnően alacsony, nem a könyvek eszmei értéke, vagy egyenkénti eladásukra meghatározott kis- vagy nagykereskedelmi ára az irányadó, hanem az, hogy adott pillanatban, a szerződés megkötésekor, annak egyben történő értékesítése esetén a piac milyen forgalmi értéket határoz meg, milyen áron lehet a piacon a könyveket egyszerre értékesíteni. A szerződéskötéskor fennálló körülmények figyelembevételkor - tekintettel arra, hogy egy több mint 15 ezer kötetből álló könyvcsomag egyben való értékesítésére került sor egy vállalkozási szerződésből eredő pénztartozás kompenzálására - az értékaránytalanság meghatározásához szükséges piaci érték megítélésekor a könyvcsomag egyben való értékesítésének van jelentősége, és nem annak, hogy hosszú éveken keresztül egy egész más piacon, azaz a könyvkiskereskedelmi piacon milyen, az egyes fogyasztók által történő megfizetése esetén lehetne a könyvet értékesíteni, mivel a perbeli adásvétel tárgya nem a kiskereskedelmi fogyasztói értékesítés. Árnyalja ezt továbbá az ügyletnek az a sajátossága, hogy a vevő nem könyvkereskedő vagy könyvterjesztéssel foglalkozó bizományos, hanem nyomda, amely a felperesnek már elvégzett munkájáért járó pénzben megfizetendő vállalkozói díjért cserébe - mivel azt a felperes hosszú ideje nem tudta pénzben kiegyenlíteni - fogadta el az áruval történő fizetést, annak reményében, hogy annak gyors értékesítéséből hozzájut vállalkozói díjához. Ezért nem találta az elsőfokú bíróság alaposnak a

felperesnek azt az elvárását, hogy az alperesnek hosszú éveken át meg kellett volna próbálnia a felperes által sem értékesített könyvek értékesítéséből a már régen esedékessé vált vállalkozói díjához jutni, vagy utóbb a könyveket visszaszolgáltatni a felperesnek, és a többi hitelezővel egy sorban várni, hogy esetleg hosszú évek után hozzájut-e a korábbi pénzköveteléséhez.

Az elsőfokú bíróság a kihallgatott szakértő tanúk - **B. I. K., K. J., C. Gy., R. G., M. D.** - egyöntetű vallomása alapján megállapította, hogy a felperes által kiadott könyvek a könyvpiacra csak nagyon hosszú idő alatt és lassan fogytak, e történelmi témájú könyvek nem voltak keresettek, az ilyen témájú könyveket elhúzódó akciókban szokták értékesíteni. A hasonló témájú és kivitelű könyvek raktárkészletként 2008. óta felhalmozódtak, csak az eredeti ár töredékért (5, 10, 15%-ért) lehetett eladni őket.

Az elsőfokú bíróság a szakértő tanúk tanúvallomása, valamint a **M Egyesületének** könyvvizsgálója, mint eseti szakértő által készített szakértői jelentése alapján megállapította, hogy az adásvétel időpontjában a könyvek egyben történő és nem bizományosi értékesítésekor a kialakult ár a piaci ártól nem volt eltérő. Az elsőfokú bíróság a felperes szakértői vélemény kiegészítésére vonatkozó indítványát alaptalannak találta.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a vételár szerződéskötés időpontjában fennálló értékaránytalanságát a felperes nem bizonyította, ezért a keresetet elutasította.

Az elsőfokú bíróság ítéletét a felperes támadta meg fellebbezéssel, amelyben annak megváltoztatásával keresetének történő helyt adást és az alperes perköltsége viselésére kötelezését kérte.

Az elsőfokú bíróság ítéletének általa lényegesnek tartott részét ismertetve azt állította: az ítélet megalapozatlan, az elsőfokú bíróság gondolatmenete pedig téves. Idézve a Ptk. 201. § (1) bekezdését, kifejtette: „a termék értéke tekintetében kell az aránytalanságnak fennállnia, ami nem feltétlenül egyezik meg a termék azonnali, nagy mennyiségben történő értékesítése során elérhető vételárral, a termék sajátosságait, a termék felvevőpiacát is vizsgálni kell az érték megállapításakor. A könyvkészlet értékének meghatározásakor természetesen figyelembe kell(ett volna) venni annak teljes fogyasztói árát, az egy tételben történő értékesítés során elérhető likvidációs értéket, továbbá vizsgálni kellett volna, hogy egy belátható időszakú értékesítési folyamat során milyen árbevétel lett volna kigazdálkodható a könyvkészletből, legfeljebb valamilyen finanszírozási veszteséggel visszadiszkontálni lehetett volna az elérhető vételárat". Az érték meghatározásakor a termék sajátosságaiból kell kiindulni, az érték szempontjából teljesen közömbös, hogy a könyvkészlet vásárlója magánszemély vagy gazdálkodó szervezet, szakmabeli vagy kényszervásárló, ezek a körülmények nem a termékhez kapcsolódnak. Ebből fakadóan teljesen irreleváns, hogy az alperes nem könyvforgalmazással foglalkozik és saját finanszírozási körülményei miként tették lehetővé üzleti működését; a könyvkészlet értékének a vevő személyétől objektívnek kell lennie.

Felhívta a figyelmet arra, hogy az alperes a kifogásolt szerződés 2010-ben történt megkötésekor már 19 éve foglalkozott nyomdai tevékenységgel, egyebek mellett folyamatosan könyvnyomtatással is. Az alperes az ominózus szerződés megkötésekor általános könyvpiaci tapasztalatai alapján tisztában volt azzal, hogy az általa átvett könyvek átlagos ismeretterjesztő művek és regények, amelyek értékesíthetősége nem különbözik a piacon lévő, hasonló témájú könyvek értékesítési életciklusától.

Megjegyezte: az elsőfokú eljárás során a 2014. május 20-án kelt nyilatkozatában, hivatkozva a Gazdasági Versenyhivatal könyvforgalmazást vizsgáló eljárásában meghozott határozatára is, amelynek indokolásában található az a magyarázat, amely világos választ ad arra a dilemmára, hogy milyen könyvekről volt szó az adott esetben.

A 2010 októbere és 2012 májusa közötti időszakra vonatkozó fogyásjelentések alapján megállapítható, hogy a kifogásolt megállapodás megkötése előtt a **P Kft.** mint bizományos 9,5 hónap alatt a teljes, 2010 előtt kiadott készlet 26,1%-át értékesítette, így csökkent a készlet 15.378 darabra, majd a megállapodás utáni időszakban a teljes, átvett készlet 43%-a teljes áron került értékesítésre; szemben a kifogásolt megállapodásban írt alig 10%-os értékkel, az értékesítés volumene kiegyensúlyozott, havi 200 darab volt. Az alperes megbízásából és javára 18 hónap alatt a **P Kft.** 6.350 db könyvet értékesített, aminek alapján az alperesnél 6.448.094 forint árbevétel realizálódott, így 1 darab könyv eladása átlagosan 1.015 forint árbevételt eredményezett.

Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem tette fel a szakértőnek a 2013. október 30-ai beadványában indítványozott kérdéseket.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az első fokú ítélet helybenhagyására és a felperes perköltségben marasztalására irányult.

Azt állította: a meghallgatott tanúk vallomása és a szakértő véleménye alapján az elsőfokú bíróság helyesen utasította el a keresetet, mert nem lehet a feltűnő értékaránytalanságot megállapítani.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, s helytálló az abból levont jogi következtetése is, amellyel a Fővárosi Ítéltábla egyetértett. A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által kifejtett helyes indokokra - azok megisméltése nélkül - hivatkozik.

A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezésben, illetve a fellebbezési ellenkérelemben felhozottakkal összefüggésben az alábbiakra mutat rá.

A felperes keresetét a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló, 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 40. § (1) bekezdés b) pontjára alapította, amely szerint a

tudomásszerzéstől számított 90 napon, de legfeljebb a felszámolást elrendelő végzés közzétételének időpontjától számított 1 éves jogvesztő határidőn belül a hitelező - vagy az adós nevében a felszámoló - a bíróság [6. § (1) bekezdés] előtt keresettel megtámadhatja az adósnak a felszámolási eljárás lefolytatására irányuló kérelem bíróságra történő beérkezése napját megelőző két éven belül és azt követően megkötött szerződését vagy más jognyilatkozatát, ha annak tárgya az adós vagyonából történő ingyenes elidegenítés, illetve a vagyont terhelő ingyenes kötelezettségvállalás vagy a harmadik személy javára feltűnően aránytalan értékkülönbséggel megkötött visszterhes jogügylet; a jogügylet eredményes megtámadása esetén a Ptk. érvénytelen szerződésre vonatkozó rendelkezéseit kell alkalmazni.

E tényállás alapján - amint arról az elsőfokú bíróság a feleket a Pp. 3. § (3) bekezdésének megfelelően tájékoztatta - a perbeli, 2010. november 4-én kelt szerződés tárgyának a kikötöttől eltérő forgalmi értékét az ezt állító felperesnek kellett bizonyítania, s ehhez képest kellett a bíróságnak a szerződésben kikötött vételár feltűnő aránytalanságát illetően állást foglalnia.

Amint azt az elsőfokú bíróság a rendelkezésére álló bizonyítékok, a tanúvallomások és a szakértői vélemény alapján helyesen megállapította, a 2010. november 4-én megkötött szerződésben kikötött vételár nem minősült feltűnően aránytalannak.

A 2010. november 4-én kelt szerződés - tartalmilag - szerződésmódosítás, ugyanis annak tartalma szerint a felperes fizetési kötelezettségének a tulajdonát képező ingó dolog átadásával, azaz teljesítés helyetti adással (*datio in solutum*) tett eleget, amely azonban a megtámadás, illetve a feltűnő aránytalanság vizsgálata szempontjából önálló szerződésnek minősült, függetlenül attól, hogy a felperes korábbi szerződésen alapuló (a szóban forgó szerződésben megjelölt számlákkal közölt) tartozásának megfizetésére vonatkozó kötelezettségét megszüntette.

Az ítéletábra álláspontja szerint a fellebbezésben felhozott, a szakértői véleménnyel, illetve az elsőfokú bíróság ítéletével kapcsolatos aggályok nem tekinthetők alaposnak. A felperes által megjelölt tényállás alapján azt kellett az elsőfokú bíróságnak megvizsgálnia, hogy a szóban forgó, 2010. november 4-én kelt szerződésben kikötött szolgáltatás és ellenszolgáltatás között feltűnő aránytalanság fennáll-e vagy sem. E jogkérdés eldöntésének kiindulópontja a valós forgalmi érték szakértő által megállapított ténye. Ezért egyéb tényeknek, nevezetesen annak, hogy a megjelölt könyveket (a kereskedelmi forgalomban) ténylegesen milyen áron, forgási sebességgel lehetett értékesíteni csak annyiban nem volt jelentőségük, hogy e szempontokat a szakértő a forgalmi érték meghatározásánál figyelembe vette-e. A szakértő véleményét - erre is figyelemmel - meggyőzően indokolta, az azzal kapcsolatban felhozott aggályok a szakértői vélemény megalapozottságát és helyességét nem kérdőjelezték meg.

A felperes által a fellebbezésben előadott érvelés - figyelemmel az elsőfokú bíróság által beszerzett szakértői véleményre és a meghallgatott tanúk vallomására - nem szolgáltatott kellő alapot az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatására.

Megjegyzzi az ítélőtábla: a Cstv. 40. § (1) bekezdésében meghatározott valamely tényállás fennállása esetén a szerződés eredményes megtámadásának eredményeképpen a Ptk. érvénytelen szerződésekre vonatkozó rendelkezéseit kell alkalmazni. Ha a megtámadás alapja a visszerhes jogügyletben a szolgáltatás és az ellenszolgáltatás feltűnően aránytalan értékkülönbözete [illetve a Ptk. 201. § (2) bekezdése értelmében a feltűnően nagy értékkülönbség], az érvénytelenség jogkövetkezménye az eredeti állapot természetbeni helyreállítása, vagy az érvénytelenség okának kiküszöbölésével a szerződés érvényessé nyilvánítása, ami az értékkülönbözet feltűnő voltának megszüntetését jelenti. Az adott jogszabályi keretek között tehát egyébként sem lett volna helye az eredeti állapot pénzbeni és teljes mértékű helyreállításának, amelyre a módosított kereset irányult [Ptk. 237. § (1) bekezdés, 237. § (2) bekezdés].

A fentiek alapján a Fővárosi Ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletét annak helytálló indokai alapján - a Pp. 254. § (3) bekezdésére utalással - a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Mivel a fellebbezés nem vezetett eredményre, a Fővárosi Ítélőtábla kötelezte a felperest az alperes ügyvédi képviselével összefüggésben felmerült és a kifejtett tevékenységre is figyelemmel, mérlegeléssel megállapított ügyvédi munkadíj megfizetésére [Pp. 78. § (1) bekezdés, 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (1), (2), (5) bekezdés], továbbá kötelezte a felperest az illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt, államnak járó fellebbezési eljárási illeték megfizetésére [Itv. 74. § (3) bekezdés, 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2), 15. § (1) bekezdés].

Budapest, 2015. január 14.

Pálné dr. Mikola Júlia s.k.
a tanács elnöke

dr. Vuleta Csaba s.k.
előadó bíró

dr. Senyei György s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:
(Varga Beatrix)